

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Έννατος ό χρόνος είναι
κι' έδρα πάλιν αι 'Αθῆναι.

Χίλια όκτακόσα κι' έννενῆντα τρία,
κρίσις θά ζουρλάνη τούς Ρωμηούς άχρεία.

Τών ὄρων μας μεταβολή, — ένδιαφέρουσα πολύ.

Ο ΡΩΜΗΟΣ τήν έβδομάδα — μόνον μιὰ φορά θά βγαίνει,
κι' όταν έχω έξυπνάδα — κι' όποτε μου κατεβαίνει.
Συνδρομητάς θά δέχομαι — γιατί λεπτά δέν έχομε.
και' όσών 'Αθηνών τήν πόλιν — και' εις τήν άλλοδαπήν,
και' εις τήν 'Ελλάδα δλην — διόως νάζια κι' έντροπήν.
Συνδρομή γιά κάθε χρόνο — **όκτώ φράγκα είναι μόνο.**

γιά τὰ ξένα όμως μέρη — **δύνα φράγκα και' στό χέρι.**
Κι' ένα φύλλο άν κρατῆς — έγινες συνδρομητής,
κι' όποιος τόν παρᾶ δέν δίδει — θά τόν φάη μαῦρο φίλι.
Γράμματα και' συνδρομαί — άπ' ευθείας πρὸς έμέ.
Γιά τή σάρα και' τή μάρα — κάθε φύλλο μιὰ δεκάρα.

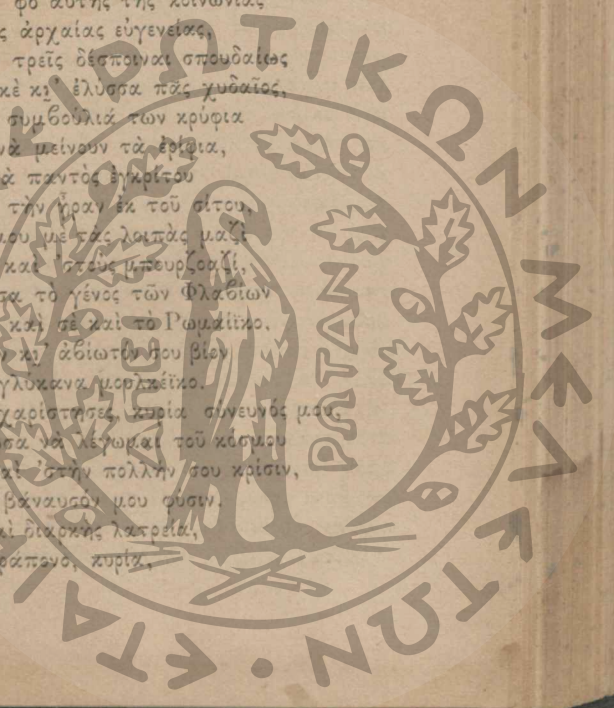
Δεκαέξη τοῦ Γεννάου,
τό Τριῶδι άριθάρει.

Τετρακόσα δεκαέξη,
νέα κρίσις θά μᾶς τρέξη.

Ο Φασουλῆς συνομιλεῖ
μέ τήν κυρίαν Φασουλῆ.

Ο Φ. — Εἰς τούτους τούς ευδαίμονας, κυρία μου, καιρούς
ἐκέρθη κι' ἀπεφάσισα νά δώσω τρεῖς χορούς.
Η Φ. — Κι' ἐγὼ τὸ εἶχα κατὰ νοῦν ...
Ο Φ. — Καλὰ τὸ λέν κι' οἱ Γάλλοι
πὺς συναντῶνται πάντοτε οἱ νέες οἱ μεγάλοι.
Η Φ. — Ναι, σὲ ρανκόντρ λὲ γκρανζ' ἐσπρί..
Ο Φ. — Λοιπὸν ἀνυπερθέτως
τρεῖς μπάλους ἀπεφάσισα νά δώσωμεν ἐφέτος.
Δέν θά περάσωμεν κακὰ κι' αὐτὸ τὸ καρναβάλι.
ἄλλως τε καὶ τὸ γένος μου κι' ἡ θέσις μ' ἐπιβάλλει
νὰ συμμορφώνωμαι κι' ἐγὼ σὰν ἄνθρωπος ἀξίας
καὶ ταύστηρά καθήκοντα τῆς ἐθιμοταξίας.
Σὺ δέ, πού γιά τρεχάματα καθόλου δέν κουράζεσαι
καὶ τὴν πολλὴν εὐγένειαν μαζί μου τὴν μοιράζεσαι,
ἐρεῖλαι σὰν Πριγκήπισσα καὶ πάπια τοῦ γιγαλοῦ
νὰ προσκαλέσης τὸν ἄφρον τοῦ κόσμου τοῦ καλοῦ
καὶ ν' ἀποδείξης πῶς κι' ἐμέ, πού τόσο ἀγαπᾷς,
τρέλλος νῶνός μ' ἐδάπτισε καὶ πιδό τρελλὸς παππᾶς.
Η Φ. — Ἀγαπητέ μου Φασουλῆ κι' ἱπόπη μου Βαρόνε,
ὅποιος μαλαίζει πότερα ἢ ὀρνίθες τὸν τρῶν.
Ὅμως ἐγὼ τὰ πότερα ποτέ μου δέν μαλαζῶ,
καὶ πάντα με Πριγκήπισσας ἐπίσκεψιν ἀλλάζω,
ἐν δὲ συχνάκις ἐφαγα μαζί σου ψωμοτύρι
μὰ τοῦ σαρμού πᾶν ἔθιμον ἢ Φασουλῆ ἐτήρει,
κι' ἐλησμονήσαμεν κακὰ καὶ πόνους ἀσιτίας,
κι' ἦτο τὸ σπῆτι μας ἀνθὼν τῆς ἀριστοκρατίας,

κι' ὁ κόσμος γιά τούς τρόπους μας μᾶς εἶπε μίλ μερσί
κι' ἐσώθρακα μεταξωτὰ ἐφόρεσες καὶ σύ,
καὶ πρὸς ἀμίλλας εὐγενεῖς ἡ σκέψις μου μ' ὠδήγει
καὶ μόνη μου 'στῆς Ἀλεποῦς ἐπῆγα τὸ κυνήγι,
κι' ὅλ' οἱ ἄγῳνες, Φασουλῆ, ἀπέβησαν αἰσίως
κι' ἐτσάκωσα τὴν Ἀλεποῦ κρυφὰ καὶ δημοσίως,
κι' ἐθάμβωσα τούς κόμ ἰλ φο αὐτῆς τῆς κοινωνίας
με τίτλους καὶ περγαμηνὰς ἀρχαίας εὐγενείας,
κι' ὅποταν συνεσκέφθησαν τρεῖς δέσπονται σπουδαῖες
νὰ κάμουν κύκλον ντιστεγκέ κι' ἐλύσα πᾶς χυδαῖος,
κι' ἀπεφασίσθ' εἰς μερικά συμβουλίᾳ τῶν κρύφια
μακρὰν ἀπὸ τὰ πρόβατα νὰ μείνουν τὰ ἐρίθια,
τότε κι' ἐγὼ ἐφώνηξα μετὰ παντός ἐγκρίτου
πῶς πρέπει νὰ χωρίσωμεν τὴν ἡρὰν ἐκ τοῦ σίτου,
κι' ἐπέταξα τὴν κάλτσα μου μετὰς λοιπὰς μαζί
σὲ κάθε ράτσα πρόστυχη καὶ στένε μπερζαζί,
καὶ πρὸς στιγμὴν ἀνέστησα τὸ γένος τῶν Φλαβίων
κι' ἐδόξασα τὸ φύλον μου καὶ σὲ καὶ τὸ Ρωμῆϊκο.
καὶ τοῦτον τὸν πολυτίκρονον κι' ἀδωκίτην σου βίον
ὥσάν πεπόνι, Φασουλῆ, ἐγλυκαννὰ μορμπέικο.
Ο Φ. — Καθ' ὅλα μ' εὐχαρίστησε, κυρία συνεννός μου,
κι' ἂν ἄνθρωπος κατ' ὠρθότατα νὰ λεγῶμαι τοῦ κόσμου
μόνον εἰς σὲ τὸ χρεωστῶ καὶ 'στὴν πολλὴν σου κρίσιν,
πού τόσο ἐξηγυγένισε τὴν βόναυσαί μου φύσιν.
Εὐγνωμοσύνη δι' αὐτὸ καὶ διαρκὲς λατρεία,
ἀλλ' ἓνα ἔχω μοναχὰ παράπαν, κυρία,

πώς μ' ὅλην τὴν εὐγένειαν ἀνίκανος ἐφάνης
 κι' ἀκόμη δὲν 'κατάφερες ἐν ἑκθετον νὰ κάνης.
 Καί προ' καιροῦ σ' ἐξέφρασα τὸν φλογερὸν μου πόθον
 ὅτι πολὺ ἐπιθυμῶ νὰ μοῦ γεννήσης νόθον,
 μὰ σὺ γι' αὐτὸ παντάπασι δὲν ἐφιλοτιμήθηκες
 κι' οὐδὲ προπάππων εὐγενῶν τοὺς ἀθλοὺς ἐμιμήθηκες
 καὶ νὰ σοῦ φύγη ἄφρησες ἐκάστη εὐκαιρία...
 κρῖμα ποὺ λέγεσαι καὶ σὺ τρὲ ντιστεγκὲ κυρία.
 Ὁ νόθος μόνος πόθος μου καὶ μιὰ μεγάλ' ἰδέα...
 ἂν τὸν γεννήσης τέλειωσε, δὲν θὰ περνᾷς χυδαία,
 ἀλλοιῶς θὰ κοροϊδεύσαι ἀπ' ὅλους τοὺς μεγάλους
 μ' ὅσα κι' ἂν δώσης γεύματα, μ' ὅσους κι' ἂν δώσης μπάλους.
 Μὲ τοὺς νομίμους τοκετοὺς, κυρία μου, ἐχάθηκα...
 αὐτὰ τὰ γνήσια παιδιὰ δὲν ξέρεις πὼς 'σιχάθηκα...
 εἶναι σαχλὰ γεννήματα, κοινὰ καὶ τετριμμένα,
 κι' οὐτ' ἔχουν οὐλοῦ θέλητρον καὶ γόητρον κανένα.
 Ὁ νόθος τί μυστήριον καὶ τί πολιτισμὸς!...
 εἰς τοῦτον μέσα κρύπτεται ὁ νέος Γαλλισμός,
 κι' ὅπως μεγάλος Βασιλεὺς εἰς τῶν μαχῶν τὸν κτύπον
 ἐχάριζε τὸν θρόνον του δι' ἓνα μόνον ἴππον,
 ἔτσι κι' ἐγὼ ἐλευθερίας καὶ πόθους πρὸ αἰώνων
 ὅλα τὰφίνω σύζυγα δι' ἓνα μούλον μόνον.
 Ἄν τὸν ἰδῶ σὰν χάρισμα θὰ τὸν θαρρῶ εὐράνιον
 καὶ σὰν νὰ 'βρῆκε ὁ Σωτὴρ καὶ μέσα κι' ἐξω δάνειον.
 Βγάλ' ἓνα νόθον, μὰ σὲρ φάμ, καὶ φτύσε με 'στὴ μούρη...
 λόγφ τιμῆς σὲ βεβαιῶ πὼς θὰ μὰς φέρη γούρι,
 καὶ τοῦτ' ἂν φέ' στοὺς ἐκλεκτοὺς θὰ γίνω ἐκλεκτός
 κι' ὡς ὁπτασία θερινῆς θὰ μὰς φανῇ νυκτός.
 Καὶ πάλιν σὲ παρακαλῶ γυνυπετῆς ἐμπρός σου
 ν' ἀκούσης τὴν παράκλησιν τοῦ προσφιλοῦς ἀνδρός σου,
 καὶ μάθε μου τῶν εὐγενῶν μυστηριώδεις λέξεις
 καὶ ξεμαθὲ μου ὁχληρὰς τῶν χειρωνάκτων ἐξεις.
 Κάμε τον καὶ βλαστήμα με...
 Ἡ Φ.— Ἀφοῦ τὸν θέλεις τόσο
 πιστεύω, φίλε μὲν μαρί, πὼς θὰ τὸ κατορθώσω.
 Ὁ Φ.— Ἡ ντιστεγκὲ καρδιά μου πρὸς σὲ θὰ μένη δούλη...
 ὦ μὰ σὲρ φάμ, ὁ μὲν μπεμπέ καὶ νόθε μου Δρακούλη...
 κἂν Πρίγκηπας σ' ἐγέννησε, κἂν Κόμης, κἂν Βαρόνος,
 ἂς εὕρῃ τὸν μπαμπάκα σου εὐτυχισμένους χρόνος.
 Γιὰ κύτταξε, μὲν πτίτ ἀνφάν, πὼς ἀγρυπνεῖ σιμὰ σου
 ὁ νόθος ὁ παπάκης σου μὲ τὴν θετὴν μαμμὰ σου.
 Σὺ, περιπόθητε βλαστέ, 'στὸ μέλλον σωτηρία
 καὶ σὺ τῶν γηρατειῶν μου ἐλπίς καὶ βακτηρία.
 Ἡ γέννησίς σου μόνη μου ἐπιθυμία ἦτο,
 τὰ τέκνα μου τὰ γνήσια γιὰ σὲ τἀποκηρύττω
 καὶ βλέπω μὲς 'στὸ βλέμμα σου ἀκτίνα ζωογόνον
 καὶ προμαντεύω παλαιστὴν ἀριπρεπῶν ἀγώνων.
 Νὰ μεγαλώσης μιὰ χαρά, θηρία νὰ δαμάσης,
 μιὰ σακαράκα κοφτερὴ 'στὴ μέση νὰ κρεμάσης,
 νὰ τὴν βροντᾷς νυχθημερὸν 'στὸ κάθε πεζοδρόμιον
 καὶ παλληκάρι τῆς φακῆς νὰ μὴν ὑπάρχη ὁμοιον,
 παλληκαριαῖς ἢ γλῶσσα σου νὰ συγκαλειδῇ
 ποῦ νὰ τρομάζῃ ἄνθρωπος 'στὰ μάτια νὰ σὲ 'δῇ,
 νάσαι καὶ σὺ διαβόντρου γιγὼς καὶ πρῶτε διαβολάκι,
 νὰ κύβης πρᾶσσα λάχανα καὶ τὸ νερὸ 'στ' αὐλάκι,
 ὅπου σημεῖον τοῦ σταυροῦ νὰ κάνης τὸ νερὸ σου
 καὶ νὰ πουλήσης τὴν γνωστὴν γαιθάρὰ τοῦ πατρός σου,
 καὶ ν' ἀγοράσης ἀντ' αὐτῆς Ἀράπικη φοράδα,
 νὰ κυνηγᾷ τὴν Ἀλεπού καὶ κάθε σουσουράδα,
 περὶ προικῶν νὰ μάχεται καὶ νὰ μοχθῇς ἀτρύτως,
 ὅπου 'στὴ μέση δὴ γαμπροὶ καὶ σὺ νὰ μπαίνης τρίτος,
 νὰ εἶσαι τέλος φέν ντὶ σιέκλ, φωστήρ τῶν νεωτέρων,
 κκαμάρι δὲ καὶ καυχήμα τῶν δύο σου πατέρων.
 Ὅποταν δὲ κι' ἡ μήτηρ σου ἢ σεβαστὴ κι' ἀγία

σὲ συναντήσῃ ἔριππον κατὰ τὰ Παριλίσια,
 καλὰ τὸ λέγει, θὰ μοῦ 'πῇ, κι' ἡ φυσιολογία
 ὅτι τὰ νόθα πάντοτε ὑπερτεροῦν τὰ γνήσια.
 Ἐνὸσω, φίλε σύζυγε καὶ μισοκακομοίρη,
 γνησίους εἶχαμεν καρπούς δὲν 'βλέπαμε χαίρι,
 μὰ τώρα κύτταξε παιδὶ φουριόζο μιὰ φορά...
 μὲ τὴν Αὐλὴν τῆς Ἀλεπούς τσακόνει τὴν οὐρά,
 λιπαίνει δὲ τῶν εὐγενῶν τὰ ρόδα καὶ τὰ κρῖνα
 τῆς εὐγενούς φοράδας τοῦ ἡ κάθε καθβαλίνα,
 κι' ἐλησμονήθη δι' αὐτοῦ ὁ παλαιὸς μας ὄνος
 κι' εἶμαι κυρία Βαρόνης κι' εἶσαι καὶ σὺ Βαρόνος,
 κι' εἰς τελετὰς λαμποκοπᾷ μ' ὁλόχρυσά σειρήνια
 κι' ὑπερτιμᾷ τὸ γένος μας 'στοὺς δρόμους καὶ 'στὰ ἐπίτη.
 Λοιπὸν θὰ γίνουν οἱ χοροὶ, κυρία μου μαριόλα,
 κι' εἰτοίμασε τὰ δέοντα καὶ τἀναγκαῖα ὅλα.
 Ἐέρεις πὼς μόδα κατ' αὐτὰς ἐπικρατεῖ μεγάλη
 νὰ δίδονται μπάλ μπλάν καὶ ρόζ, κόκκινοι κι' ἄσπροι...
 Τέτοιους χοροὺς σεριεζμάν θὰ δώσωμεν κι' ἐμεῖς,
 κι' εἰς μὲν τὸν ἄσπρον θὰ κληθοῦν ἀνὺπανδροὶ καὶ Μι.
 ἦγουν θὰ προσκαλέσωμεν τὰς νέας καὶ τοὺς νέους,
 ποῦ δὲν ἐστεφανώθησαν μὲ γάμους κι' ὕμναιους.
 Πᾶς ἄγαμος ἀπρόσκλητος 'στὸν μπάλο δὲν θὰ μείνῃ,
 θὰ προσκληθοῦν κι' ἐργένηδες ἀπὸ τὸ Ὑπουργεῖον,
 κοντολογίης, κυρία μου, τὸ σπῆτι μας θὰ γίνῃ
 ὡς ἓνα εἶδος Λυκεῖον καὶ Παρθεναγωγεῖον.
 Οὐχ ἦττον θὰ καλέσωμεν εἰς τοῦτον τὸν χορὸν
 καὶ Βαρονίδας μερικὰς ἐκ τῶν ζωντοχέρων,
 γιὰτὶ μακρὰ μ' ἐδίδαζε τῶν ἀνθρωπίνων πεῖρα
 πὼς καθεμιὰ ποῦ λέγεται καὶ ζῇ σὰν ζωντοχέρα
 πρέπει νὰ κατατάσσεται, καθὼς καὶ σὺ τὸ κρίνεις,
 εἰς τὸριον τὸ μεταξὺ παρθένου καὶ δεσποίνης.
 'Στὸν κόκκινο θὰ προσκληθοῦν οἱ ἑγγαμοὶ κι' οἱ χῆροι,
 εἰς δὲ τὸν μαῦρον τὸν χορὸν, ποῦ θάνατι πανηγύρι,
 θὰ προσκληθοῦν ἀνὺπανδροὶ κι' ἀνδρόγυνα συνάμα,
 κάθε παρθένος, δεσποῖνα, καὶ ζωντοχέρα ντάμα.
 Λοιπὸν τὰ προσκλητήρια γι' αὐτοὺς τοὺς μπάλους γράψ.
 καὶ σκούπισε καὶ πᾶστρεψε καὶ τίναξε τὰ στρώματα,
 καὶ 'στὴν Λιζιὲ καὶ 'στὴν Ὁδραὶ κατεσκευασμένους ἔα.
 τρεῖς ντουαλέταις τοῦ χοροῦ, ποῦ νάχουν τρία χρώματα.

Ὦχ! ψυχὴ μου 'στὰ Πατήσια!...
 τὸ Ρωμαϊκοῦ θ' ἀνάψῃ,
 κι' ὅπου 'δῇς δὴδ κυπαρίσσια
 τὴν μπακίρα ἔχουν θαψέι,
 καὶ θλιμμένη καὶ πεζὴ
 μὲ τὸ ταῖρι σου μαζὶ
 σῦρε τότε νὰ τὴν κλαῖς
 καὶ γιὰ μπάλους νὰ τῆς λές.

Ὁ Δόρδος κοκορεύεται
 καὶ δόξαν ὀνειρεύεται.

Σήκω καὶ πάλι μῦτη μου...
 ὁ Βασιλεὺς 'στὸ σπῆτι μου...
 ἰδοῦ τον!... φθάνει, φθάνει
 ἐπίσκεψι νὰ κάνῃ.

Ἐπίσκεψι Βασιλική!...
 τὸ σπῆθος μου κλωτσᾷ...
 καὶ νὰ μὴν εἶμ' ἐγὼ ἐκεῖ
 γιὰ νὰ τοῦ κάνω τσά.

Ἄς μάθῃ τώρα πλέον ἡ καθεμιὰ μαζέτα
 πὼς κι' ὁ χρυσὸς ἂν λειψῇ κι' ἂν λειψῇ κι' ἡ γαζέτα,
 ὁ Βασιλεὺς μαζί μου ποτὲ δὲν θὰ θυμώσῃ
 καὶ μῆτε τὰ παπούτσια 'στὸ χέρι θὰ μοῦ δώσῃ.

Ὁ Βασιλεὺς σιμόνει κι' ἀνοίγει πᾶσα θύρα...
 μαζί μὲ τὸ χρυσάφι μὰς φεύγει κι' ἡ μπακίρα...
 καὶ πάλιν νέα κρίσις, ἀλλ' ὅμως δὲν μὲ μέλει...
 ὁ Βασιλεὺς μαζί μου... ὁ Βασιλεὺς μὲ θέλει.

Τὰ κλούβια σας κεφάλια τοῦ κἄκου τὰ κτυπάτε...
 ὁ Βασιλεὺς μὲ θέλει... τὴν κλάρα ποῦ τὴν πάτε...
 θὰ εἴψετε, καυμένοι, κι' ὁ νοὺς σας μὴν τὸ βάλῃ
 πὼς Καθαρὴ Δευτέρα γιὰ 'μένα ξεμερώνει...
 παρακοστὴ 'στοὺς ἄλλους, σ' ἐμένα καρναβάλι,
 καὶ μὲ τοὺς Εὐταξίας ταῦτί μου δὲν ἰδρώνει.

Καινούρια δυστυχία καὶ ξαφνικὴ ἀντάρα...
 'στὴν ἀγορὰ δὲν εἶναι μὴδὲ χρυσὴ πεντάρα,
 κι' οὐδὲ λιμοκοντόρους δὲν πέρνουν 'στὰ τραμβὰ
 κι' ἓνας θεὸς γνωρίζει ὁ κόσμος τί τραβάει.
 Χαρτοῦτος δὲν ὑπάρχει καὶ μέσα 'στὸ Ταμεῖο...
 ἀντίο κι' ἡ γαζέτα... σκόντο κὼλ σάνκβε μίο.

Ὁ Βασιλεὺς κοντὰ μου... τί γέλοις καὶ τί γλῶσσα!...
 τρελλάνεται γιὰ 'μένα, τὴν Ἀγγλικὴ ἀντίκα.
 "Ὅλοι τῆς γῆς οἱ Δόρδοι—ὦχ! ναπολεονάκι μου!—
 καὶ σὺ καλὰ γνωρίζεις πὼς εἶναι Δόρδοι πάντα,
 ἀλλ' εἶναι κι' ἓνας Δόρδος, μικρὸ Κατερινάκι μου,
 ποῦ ἔχει κατακτήσει σὰν ξεπεσμένη ράστα.

Μαζὶ μὲν κακωμένο δὲν θὰ σὲ 'δοῦν ποτὲ...
 ἀντίο κι' ἡ γαζέτα... λαμπὸρ κι' πόρ, τέ...
 Βαρεῖτε τίρι λίρι καὶ ποῦρι, ποῦρι, ποῦρι,
 ὁ Βασιλεὺς εὐρῆκε μεγάλο κελεπούρι.

Καλὸς τὰ μάτια σας τὰ δὴ καλῶς τὸν σὰν τὰ γὰν...
 τί κάνετε... πολὺ καλὰ... πὼς πάνε τὰ κομπίνια...
 μόλις τὰ 'ταξίδια σὲ 'λίγη τάξι τὰβαλα
 γιὰ τὰ τεκομενὰ θ' ἀρχίσαν νέα ντραβάλα.

Ἀφοῦ δὲν 'κατάφερα νὰ 'βρῶ κανένα δάνειον,
 τοῦ κἄκου ἐγονάτισα μὲ σταυρωμένους χεῖρας,
 ἡ δὲ γαζέτα φαίνεται ὡς νόμισμά τι σπάνιον
 καὶ τώρα δὲν εὐρίσκωμεν οὐδ' ὀβολὸν τῆς χάρας,
 καὶ μὲ χαρτὶ θὰ πληρωθῇ ἐφέτος κι' ὁ μισθὸς σας,
 ὁ δὲ Μιλλόρδος πάντοτε θὰ στέκῃ βοηθὸς σας.

Εἰς τὴν Βουλὴν πολὺ καλὰ περνοῦμε κατ' αὐτάς...
σκάζω συχνότατα τὸν Πίτ, γελῶ τὸν Βοναπάρτην,
ὁ δὲ Βουδούρης ἐκράξε μ' ὀργὴν 'στοὺς Βουλευτάς
πῶς ἂν δὲν συμμαζεύωνται τὴν ὥραν τὴν τετάρτην,
θὰ διαλύσῃ τὴν Βουλὴν μὲ τὸ βαρὺ κουδοῦνι του
κι' ἀμέσως 'στὸν περίπατο θὰ βγῇ μὲ τὸ μπαστοῦνι του.

"Ὅμως ἐγὼ ἐπρόλαβα κι' αὐτὴν τὴν δυστυχίαν
κι' εὐθὺς 'στοὺς φίλους ἔγραψα κι' εἰς πᾶσαν Ἐπαρχίαν,
ἂν θέλουν τὸ ταχύτερον ἢ κρίσις νὰ περάσῃ
κι' ἡ σεβαστὴ Κυβέρνησις πραγματικῶς νὰ δράσῃ,
νὰ φθάσουν μὲ τὰ τέσσερα πρὶν τῆς τετάρτης ὥρας,
δι' ἀπαρτίας σφάζοντες τὴν εὐκλειαν τῆς χώρας.

"Ὁ δ' Εὐταξίας ὁ γνωστὸς μετὰ μεγάλης λύσσης
προβάλλει μίαν κι' ἑκατὸν στρυφνάς ἐπερωτήσεις,
μὰ γὼ μαριόλος δὲν μιλῶ καὶ πρὸ πολὺ θυμόναι
καὶ πάντα πίνακας ζητεῖ νὰ 'δῇ μ' αὐτοὺς τί τρέχει,
κι' ἂν ἐρωτᾶτε, Βασιλεῦ, γιὰ τὸ ναπολεόνι
τριάντα δύο κι' εἴκοσι μὲ τὸ συμπάθειο ἔχει.

Ἐφώναξαν μὲ θόρυβον πολὺν κι' ἐρεθισμόν
νὰ φέρωμεν τὸν ἀψευδῆ Προϋπολογισμόν,
πλὴν μόλις τὸν εἰσήξαμεν μὲ θάρρος 'στὴν Βουλὴν
ἐκεῖνοι μᾶς ἐζήτησαν μικρὰν ἀναβολήν,
κι' ἐμεῖς τοὺς τὴν ἐδώσαμεν, διότι μᾶς ἐφάνη
πῶς Γιάννης τρέμει τὸ θεριὸ καὶ τὸ θεριὸ τὸν Γιάννη.

"Ἄν ἐρωτᾶτε γιὰ τὸν Λὸ καθὼς καὶ γιὰ τὸν Ροῦ
χάσκουν ἐνώπιον φυλῆς καὶ ράτσας δραστηρίας,
κι' ἐπῆγαν 'στὴν Μητρόπολι καὶ μὲς 'στὴν Βλασσαροῦ
γιὰ νὰ ζητήσουν κι' ἀπ' ἐκεῖ πολλὰς πληροφορίας,
κι' ἡ ἐκθεσίς των, Βασιλεῦ, θὰ εἶναι μία φρίκη,
ραχάτ-λουκοῦμι δηλαδὴ καὶ πράγμα τεφαρίκι.

"Ἄλλ' ὅμως κι' ὁ Σιμόπουλος, ὁ τοῦ Δικαίου λίθος,
μὲ νέον νομοσχέδιον ἐτάραξε τὸ πλῆθος,
κι' ἐμπορικὰ κατὰστιχα ὀφείλει νὰ βαστᾷ
κι' ὅποιος πουλεῖ σὰν ἔμπορος κἂν ἄμφια καὶ ράσσα,
κἂν τσόχαις κι' ἀραπόσταρα καὶ κρύα καὶ ζεστά,
φιρίκια μῆλα, κόσκινα, χαλβᾷ, στραγάλια, πράσσα.

Αὐτὸ τὸ νομοσχέδιον ἐνὸς δικαίου νοῦ
τὸ πολεμοῦν ἀλύπητα καμπόσοι φαφλατάδες,
ἐνῶ μὲ τοῦτο γρήγορα ἡ κάθε κοσκινοῦ
θὰ βάζῃ καὶ τὸν ἄνδρα τῆς μὲ τοὺς πρᾶγματευτάδες.
Μ' αὐτὰ κι' αὐτά, ποῦ γίνονται πρὸς τὸ καλὸν τοῦ τόπου.
τρεῖς πιθαμαῖς σηκώνεται ἡ τρίχα τοῦ ἀνθρώπου.

"Ἡσύχασε κι' ὁ φοβερὸς Ρωμοῦνος Λαχοδάρης
κι' ἐδέθησαν 'στὸν Ναύσταθμον μεγάλοι ἀτμοβάρεις

Ὁ Ρωμῆος γνωστὸν σὰς κάνω — πῶς 'στὸ σπῆτι μου ἀνέβη,
'στὴν Νεάπολιν ἀπάνω — κι' ἀπὸ τοῦδε συνορεύει
μὲ ξενοδοχεῖο Εὐδῆ, — δὴδ' 'στὸ λάδι τρεῖς 'στὸ ξύδι,

κι' ἀπὸ σκοτούραις τοῦ λοιποῦ καὶ βάσανα θὰ λείψωμε
καὶ λάδι δὲν θὰ θέλωμε τῆς μηχαναῖς ν' ἀλείψωμε.

"Ὁ Βασιλεῦ, ὑγίαινε καὶ χαῖρε κι' εὐδαιμόνει
καὶ μὴ ποτέ σου λησμονῆς πῶς τὸ ναπολεόνι
τριάντα δύο κι' εἴκοσι πρὸς τὸ παρὸν τιμᾶται
καὶ τὸν αἰῶνα τὸν χρυσοῦν τοῦ Θεωρῆ θυμᾶται,
κι' ἂν μὲ στενὸ οἱ δανεισταὶ μᾶς φοβερίσουν μπλόκο
ἢ μπουκαπόρταις, Βασιλεῦ, θὰ πάρουν ὅλαις φόκο.

"Ὁ Βασιλεῦ, ὑγίαινε καὶ διόλου μὴ φοβοῦ...
νὰ μ' ἐπισκέπτεσθε συχνὰ οἱ δὴδ' μᾶς νὰ τὰ λέμε,
νὰ ψήνωμε καὶ κάστανα μαρόνια 'στὴν φουδοῦ
καὶ σὰν κι' αὐτὰ νὰ τρίζωμε καὶ σὰν κι' αὐτὰ νὰ κλῖμε.
'Ὡς τώρα, φίλε Βασιλεῦ, στιγμή δὲν ἐθυμώσαμε...
τὰ χιόνια τῶλῶσαν βροχαῖς κι' ἐμεῖς δὲν ἀνταμώσαμε.

Ζήτω τὸ Στέμμα κι' ἡ Αὐλή...
ὅλος χαρὰ χοροπηδῶ...
ὦρα καλὴ, ὦρα καλὴ,
κι' ὁ νοὺς σας πάντα νᾶν' ἐδῶ.

**Εὐχαριστήριον θερμὸν
εἰς ἓνα δωρητὴν ἡμῶν.**

Τὸν Πολυτάκον, ἄριστον τῶντι καπνοπώλῃν
κι' ἀγαπητὸν καθ' ἅπασαν τῶν Ἀθηνῶν τὴν πόλιν,
εὐχαριστῶ θερμότατα δι' ὅσα ταιγαρέτα
μ' ἀπέστειλε γιὰ μπουναμᾷ καὶ γιὰ κουβαρνταλῆκι,
κι' ὁ Φασουλῆς ὁ μαχμουρλῆς καὶ τῶν Ρωμηῶν ρεμπέτη
θὰ τὰ καπνίζῃ μὲ σεβντᾷ καὶ τόσο θεριακλῆκι.

**Καὶ ὀλέγαις ποικιλίαις,
μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίαις.**

Τοῦ Βέβελ ὁ Κοινωνισμός, βιβλίον ἐκ τῶν πρώτων,
ποῦ ἔκαμε 'στοὺς Γερμανοὺς πολὺ μεγάλον κρότον.
Τὸ διακοίνει μάθησις κι' ἀληθινὴ σοφία,
εἰς τόμον δὲ κομψότατον μ' ἐξώφυλλον ποικίλον
ἀπὸ τῆς «Ἀεροπόλεως» ἐβγήκε τὰ Γραφεῖα
πρὸς γνῶσιν καὶ συμμόρφωσιν τῶν διαφόρων φύλων.

Μελέται τοῦ Μεσολοῦ μὲ διδάχας σπανίας,
βιβλίον χρησιμώτατον εἰς τὰς οἰκογενείας.

**Ρωμῆος Ἡμερολόγιον Ἀποκαλυπτικόν
περὶ τῆς καταστάσεως τῶν Οἰκονομικῶν.**

Πρὸ ἡμερῶν ὀλίγων παντοῦ διαλαλεῖται
μ' εἰκόνας καὶ μὲ ὄλην καὶ σοβαρὰν κι' ἀστείαν,
κι' ἀντὶ λεπτῶν πενήντα πρὸς χάριν σας πωλεῖται
στὸ σπῆτι μου, 'στοὺς δρόμους, καὶ 'στὴν γνωστὴν
[Ἐστίαν.

Ὁ Ρωμῆος γνωστὸν σὰς κάνω — πῶς 'στὸ σπῆτι μου ἀνέβη,
'στὴν Νεάπολιν ἀπάνω — κι' ἀπὸ τοῦδε συνορεύει
μὲ ξενοδοχεῖο Εὐδῆ, — δὴδ' 'στὸ λάδι τρεῖς 'στὸ ξύδι,
μὲ Χημεῖον μὲ μὴ μάνδρα — μὲ μεγάλ' οἰκοδομή,
καὶ μὴ χήρα δίχως ἄνδρα, — ποῦταν ἄλλοτε μαμή.

Ἐκ τοῦ τυπογραφείου «Κορίννης» τῆς καλῆς, ὁδοῦ τοῦ Προαστείου κονιορτός πολὺς.